

כאוטיקס

אלון זכריה שיקאר בגלריה טובה אוסמן

"החיים אינם דבר אישי" ז"יל דלז

שלוותם של המים מרשימה, צבעם מעורר השראה בעודם זולגים באיטיות מתוך ראש המקלחת. הגוף נשטף - מתנקה. מכין את עצמו לטקס ההיטהרות הצופה לעתיד לבוא. שכבות הלכלוך מוסרות, רגעים של שקט. שאון העיר נעלם. קו לבן רציף ומתמשך.

הלכלוך זהה ללכלוך האתמול, אותה כמות אבק נצברה. אותה יחידת זמן עברה. לכלוך ועוד אחד יום ועוד יום. משוכפלים לאורכה של תקופה. מצייתים לחוקיו של הטבע. מזגה של הנפש כעונות השנה חוזר על עצמו פעם אחר פעם.

אני מודה כי אפשר שהאשם הוא אני. אל מול מראת הגילוח נקצרים הימים. גאות ושפל חוזרים חלילה. ועוד שכפול ועוד מבט אל ידיו העוסקות במלאכה ואל ראשי הנקי והמטונף.

ועכשיו הם כבר שוצפים וגועשים. מלאי קיטור וכעס. מטיחים עצמם בלחץ אל הגוף. נאבקים בכתמים ובמראות הקשים לעיכול. מסיימים את תפקידם בעת שהם נשפכים מבעד לצינור שקוטרו מאה מלימטרים. נעלמים מחלל ביתי ברגע. עושים את דרכם במהירות אל חופי הים התיכון כפליטים.

מקלחת היא עשרים דליים של מחשבה ופרטיות.

סדרת צילומים מעובדים פיסית ודיגיטאלית הם ניסיון להעביר את אותה תחושה כאוטית המתרחשת בעת היותו של האדם לבדו. הצילומים הופכים בהדרגה כרונולוגית לכתמים של צבע. חושפים את התפתחותם הנופית של הלכי רוח ומחשבה המצטיירים כחיתוכה של פרוסת זמן אישית. כתמי

ורשאך פרטיים המציגים את קריסתן של המחשבות אל תוך אדי המים המרחפים באוויר חדר האמבטיה הסגור. מנגינה ויזואלית של השתנות הנפש. כל צילום הוא דגם קפוא לרגע שבו גוף פוגש במים. זיווג בין ממלכות שונות המייצר מקצבים ודימויים משתנים המצביעים על מבנה המציאות הרעוע.

שבריריות וקסם המתרחשים זה לצד זה.

